

черковата имъ. Вижда се, че имало стари хора, които помняли, че св. Четиредесетъ е била въ български ржцѣ, та се застѣпили за светинята си.

Черковата била съ сводъ, прозорчета малки и мала, затова било тъмни въ нея. Сводоветѣ се опирали на върха на останалитѣ днесъ въ черковата камъни стѣлбове. Шеихътъ не искалъ да бжде джамията му тъмна, съборилъ свода, уголѣмилъ горнитѣ прозорци и покрилъ зданието отгорѣ съ таванъ. И дѣйствително джамията станала по-широка, по-пространна, по-свѣтла.

Докатъ черковата не била прѣтърпѣла този ремонтъ, на изтокъ, край пжтя, който билъ много низкъкъ тогава, апсидата имала прозорецъ, какъвто всички апсиди иматъ, за да може да се освѣтлява олтаря. Понеже джамията се намѣрвала въ чисто българска махала, въ която, освѣнъ шеихътъ и сѣмейството му, нѣмало другъ турчинъ, то българчетата се катерили по вѣнкашния зидъ на олтаря, хващали се въ желѣзнитѣ напрѣчници на олтарното прохорче, правили различни гримаси на дервишитѣ и нонѣкога ги дори замѣрвали.

Шеихътъ съборилъ двара откъмъ пжтя, затворилъ прозореца и тѣй направилъ джамията си недостѣпна за любопитнитѣ очи.

По-сетнѣ, къмъ Митхадовото врѣме, когато почнали да се поправятъ пжтищата въ турската държава и когато Търново се свързало съ шосе съ Русе и Горна-Орѣховица, станало нужда да се поправи пжтя отъ Владиковия мостъ до Каябашъ. Ткъмо тамъ, гдѣто е черковата, пжтътъ билъ много низкъкъ, пълнилъ се съ вода и въ лошо врѣме ставалъ непроходимъ.

За да се избѣгнатъ тѣзи неудобства, донесли камъни, пѣсѣкъ, запълнили низкото мѣсто и тѣй черковата откъмъ източната страна потънала въ земята, както се намѣрва и до днесъ.

По ткъкъвъ начинъ черковата е прѣтърпѣла голѣми измѣнения въ послѣдно врѣме. Дали въ това врѣме сж разрушени и гробоветѣ вжтрѣ, не може да се каже, Само едно може да се знае по-